

DE OPEN

NOORDELIJHE EN
VULHANISCHE
EILANDEN

NOORDELIJHE
MOERASSEN

EILANDEN VAN
CARRICHMURGOUS

HET EERSTE
CONTINENT

BARR-
SCHELLING

GRRAL

ARMSTAD

PEH-
MIJNEN

EIL

LEEG

VEN

RIJNWEGE

DORT

ZAND-
DUPPE

HET WOLKENSCHIP

COLDAMZEE

DE HRONIEKEN VAN **HELDERSTORM**

HET TWEEDE
CONTINENT

OOSTELIJHE
EILANDEN

ZANDDUINEN

DE CITADEL

DE
LAATSTE
NEDER-
ZETTING

ONBEHEND

DE STILLE ZEE

ONBEHEND

VASHTI HARDY

HET ONEINDIGE WOUD

HET DERDE CONTINENT

HET GROTE
BEUORREN MEER

ONBEGRAANBAAR GEBEROTE

ZUIDELIJHE POLARIS

VASHTI HARDY

HET WOLKENSCHIP

DE
KRONIEKEN VAN
HELDERSTORM

Vertaald door Aimée Warmerdam

P E L C K M A N S

Voor mijn crew:
Meg, Sammy, Poppy en Darren.

HOOFDSTUK 1

HELDERSTORM

Het zware geronk van een luchtschip dat zijn motoren start, gonsde door Aamstad.

‘Snel, help me!’ riep Arthur vanaf het lage dak.

‘Sla je hand om die regenpijp – kijk of hij stevig genoeg is om je aan op te trekken’, zei Maud.

‘Maud, we komen te laat!’

‘Niet waar, ze hebben de motoren net gestart, en als jij niet helemaal was opgegaan in *Vulkanische eilanden van het Noorden...*’

‘En als jij niet zo nodig nog iets aan mijn arm had willen veranderen...’

‘We zijn dus alle twee de tijd vergeten. Kom op, Art, ik wil zien of die aanpassing van de vingers heeft geholpen.’

Arthur zuchtte. Met zijn linkerarm tilde hij de ijzeren arm op die aan zijn rechterschouder vastzat en klemde de vingers om de regenpijp. Maar toen hij zich omhoog wilde trekken, begonnen ze te trillen en gleden ze naar beneden.

Maud schudde haar hoofd, staarde voor zich uit en dacht na. ‘Er moet meer spanning op komen te staan.’

‘Help me nou maar, oké?’

‘Misschien als ik andere schroeven gebruik...’ zei ze.

Arthur zag halverwege de muur tussen het lage en het hoge dak een steen die een beetje uitstak en die gebruikte hij om zich met zijn linkerbeen af te zetten. Met zijn hand kon hij net bij de dakrand en hij zwiepte zijn rechterbeen opzij zodat hij zijn voet om de rand kon haken. Toen trok hij zich op. ‘En bedankt voor niks, hè, Maud.’

‘Je kon het makkelijk zelf, Arthur.’

Ze keken elkaar aan. ‘Wie het eerst boven is!’ riepen ze tegelijkertijd, en als twee wilde katten klauterden ze langs de dakpannen omhoog.

Precies op hetzelfde moment kwamen ze bij de nok. Lachend en hijgend gingen ze met één been aan elke kant op de bovenste rand zitten.

‘Stroper wordt gek als ze ziet dat we hier weer zitten’, zei Maud.

‘Dat zou niet voor het eerst zijn.’

‘En ook niet voor het laatst.’

Op dat moment zagen ze het schip opstijgen, van de scheepsdokken in de verte, tot boven de koepels en torens van de stad uit. Maud haalde de kleine uniscoop uit haar gereedschapsriem. ‘Standaard dubbele motoren... O, schuine ventilatoren in het midden en een verstelbaar roerblad – goed idee.’

‘Geef eens aan mij’, zei Arthur, en hij trok de kijker uit haar handen. ‘Ik weet zeker dat Jemila Chaloup aan het roer staat. Ik heb gelezen dat haar vader haar de leiding heeft gegeven over de eerste vlucht.’

‘Moet je die ballonvorm zien. Zijn dat twee montgolfières?’ Maud griste de kijker terug.

‘En hebben ze het zeil ertussenin gezet?’

‘Ja, je hebt gelijk.’

‘Vreemde...’

‘... keuze. En het is kleiner dan ik had verwacht, voor een nieuw luchtschip.’

‘Nou ja, ze hoeven niet verder dan Graal te gaan. De familie Chaloup is niet geïnteresseerd in de uithoeken van de Open; ze zijn alleen op zoek naar grotten waar ze edelstenen kunnen vinden.’

‘Of misschien zijn ze op zoek naar een kortere route. Ze zeggen dat de grotten van Graal zo diep zijn dat ze helemaal tot aan Ven doorlopen.’

Zwijgend keken ze toe hoe het schip hun kant op kwam

en over de grote koepel van de Geografische Sociëteit vloog, zoals gebruikelijk was aan het begin van een nieuwe expeditie. Toen zeilde het westwaarts en verdween in de verte.

Arthur keek even naar Maud. Het rode lint in haar haar dat een kastanjekleurige lok naar achteren moest houden, was losgeraakt en bungelde voor haar ogen. Haar sproeten lichtten op in het zonlicht en ze had een frons op haar voorhoofd. Haar gezicht leek heel erg op dat van hem en hij wist dat zij op dat moment hetzelfde dacht als hij.

Hij kneep even in haar schouder. ‘Het duurt niet lang meer voordat hij terugkomt.’

‘Eén maancyclus, misschien. Of langer, als ze in slecht weer terechtkomen.’

‘Ik hoop van niet. Zolang hou ik het niet uit met Stroper!’

Maud trok het lint uit haar haren en gaf het aan Arthur. Hij schoof het onder een pluk haar door en trok het opzij. Maud pakte het andere uiteinde vast en met z’n tweeën maakten ze een strik. Dat deden ze al toen ze nog heel klein waren. Volgens papa leerde Arthur op die manier om met één hand twee keer zo slim te zijn.

Zijn aandacht werd afgeleid door iets beneden – een vrouw liep met grote passen over het plein. ‘Wie is dat?’

‘Geen idee, maar volgens mij loopt ze naar ons huis.’

‘Laten we kijken of we er eerder kunnen zijn dan Stroper!’

Ze lieten zich langs de dakpannen naar beneden glijden tot ze bij het kleine platte dak onder Arthurs slaapkamer-

raam waren. Net toen Arthur door het openstaande raam naar binnen klom, klonk er twee keer een harde klop op de voordeur van Huize Helderstorm.

In de gang beneden bonkten de voetstappen van mevrouw Stroper. Voor iemand die zo mager was, klonken ze behoorlijk zwaar.

Ze stormden zijn kamer uit, renden de trap af, de gang door, langs de huishoudster, die om haar eigen as heen draaide.

‘Wel heb ik ooit! Hopelijk is het jullie vader die is teruggekomen om jullie wat manieren bij te brengen.’

Arthur wist zeker dat ze hen met half toegeknepen ogen nakeek, haar lippen op elkaar geperst, alsof ze een hap had genomen van iets zuurs.

Maud was als eerste bij de deur en trok hem open. Er stond een kleine, gedrongen vrouw met grijze krullen die bijna onzichtbaar overgingen in de grote bontkraag van haar jas. Ze fronste en keek tussen hen door de gang in. ‘Is jullie voogd er ook?’

‘We hebben geen voogd’, zei Arthur.

‘En die hoeven we ook niet’, voegde Maud eraan toe, terwijl ze even over haar schouder naar mevrouw Stroper keek.

‘We hebben een vader...’

‘Maar die is op een expeditie.’

De bril van de vrouw was naar het puntje van haar neus gezakt en ze schoof hem terug. Haar blik bleef even bij Arthurs

schouder hangen, op de plek waar zijn rechterarm zou zitten als hij er één gehad zou hebben.

‘Arthur is aangevallen door een slang, in de Noordelijke Moerassen. Hij heeft hem met een mes vermoord.’

De wenkbrauwen van de vrouw gingen nog verder naar beneden. ‘Wat vreselijk.’

Arthur haalde zijn schouders op. ‘Ik had geen keuze, het was de slang of ik.’

De bontkraag van de vrouw trilde even. Arthur knipperde een paar keer met zijn ogen en keek naar Maud om te zien of zij het ook had gezien.

Mevrouw Stroper duwde de tweeling opzij. ‘Dit is de residentie van de familie Helderstorm. Kan ik u helpen?’

‘Heeft u hier de leiding?’

Mevrouw Stroper stak haar kin in de lucht. ‘Ja.’

‘Ik ben madame Gelderich.’

Arthur dacht dat hij die naam eerder had gehoord, maar hij wist niet meer wanneer of waar.

Madame Gelderich knipperde een paar keer met haar ogen en perste haar lippen op elkaar, alsof de hele situatie daar voor die deur haar een ongemakkelijk gevoel gaf. ‘Mag ik binnenkomen om een woord met u te wisselen?’ Haar blik ging even naar de tweeling. ‘Onder vier ogen?’

De bontkraag bewoog weer en deze keer kwam er een kop omhoog met twee knipperende ogen. Het was helemaal geen bontkraag: de vrouw had een dier om haar nek! En opeens

wist Arthur weer waar hij haar naam van kende: madame Gelderich zat in het bestuur van de Geografische Sociëteit van Aamstad. 'Is er iets met papa?' flapte Arthur eruit.

'Zijn ze al bijna thuis?' vroeg Maud.

Maar hun vragen werden niet beantwoord. Mevrouw Stroper duwde hen weer opzij en leidde madame Gelderich door de gang naar de bibliotheek. Arthur en Maud liepen achter hen aan, maar mevrouw Stroper hief haar hand op.

'Jullie twee kunnen verdergaan met...' Ze wuifde met haar hand. 'Met wat het ook is waar jullie de hele dag mee bezig zijn.' Ze richtte zich weer tot madame Gelderich. 'Een verstandige vader zou ze naar een kostschool sturen, zodat ze een behoorlijke opvoeding zouden krijgen, maar ik neem aan dat de nieuwe ontdekkingsreizigers er niet dezelfde gewoontes op na houden als de families van de echte ontdekkingsreizigers.'

En toen sloeg de deur met een doffe klap voor hun neus dicht.

'Hoorde je dat? De échte ontdekkingsreizigers? Wat een onzin', zei Arthur.

'Maar belangrijker: heb je dat ding gezien?' vroeg Maud.

'Om haar nek!'

'Zag je dat?'

'Het bewoog.'

'Volgens mij was het een hermelijn.'

'Het was in elk geval een sapient.'

Er klonk geschuif van stoelen. Maud hield haar vinger

voor haar mond, maar hoe stil ze ook waren en hoe dicht ze hun oor ook tegen de deur drukten, het enige wat ze hoorden was een zacht gemompel.

‘Waren we maar echt naar de Noordelijke Moerassen geweest’, fluisterde Arthur.

‘Op een dag gaan we.’ Maud glimlachte. Ze begon zachtjes met haar vingers op de muur te trommelen. ‘Misschien heeft hij vertraging opgelopen. Waarschijnlijk is er iets met het wolkenschip – ik zei nog dat hij een betere verstelbare pomp nodig had. Hij zit waarschijnlijk ergens vast op het Tweede Continent en kan natuurlijk nergens reserveonderdelen krijgen.’

Arthur knikte, maar hij voelde een onheilspellende angst vanbinnen.

Opeens zwaaide de deur open. Madame Gelderich liep snel langs hen, zonder naar hen te kijken. De hermelijn volgde haar op de hielen en toen ze naar de voordeur liep en het huis verliet, sprong hij op haar rug en rolde zich weer om haar nek.

‘Dat was een kort bezoek’, fluisterde Maud.

Het haardvuur in de bibliotheek was uitgegaan en mevrouw Stroper zat aan de donkere eikenhouten tafel. Ze kneep zo hard in haar handen dat de aderen in haar polsen opzwellen. Mevrouw Stroper was de nieuwe huishoudster die papa in dienst had genomen voordat hij op expeditie ging. De tweeling was er al snel achter gekomen dat de glimlach bij haar eerste sollicitatiegesprek nep was geweest, gespeeld,

alleen voor papa. De vrouw ergerde zich aan elk geluidje dat Arthur en Maud maakten, en ze vond, zoals zoveel mensen in Aamstad, dat kinderen onzichtbaar moesten zijn. Heel anders dan papa, die altijd tijd voor hen had.

Ze ademde diep in, haar schouders gingen omhoog en ze keek van de een naar de ander. Arthur wist zeker dat haar blik minder streng was dan anders. Ze straalde zelfs iets warm uit, of was het medelijden? Maar toen ze rechtop ging zitten, was het alweer verdwenen.

‘Jullie vader komt niet terug.’

Haar woorden bleven betekenisloos in de lucht hangen.

Arthur en Maud keken elkaar even aan.

‘Wat zei u?’ vroeg Maud.

Mevrouw Stroper trok haar wenkbrauwen op. ‘Hij komt niet terug, dus daar kunnen jullie maar beter zo snel mogelijk aan wennen.’

Het was alsof de grond onder Arthurs voeten wegzakte en hij naar beneden gezogen werd. ‘Hoe bedoelt u?’

‘Hij is op het Derde Continent om het leven gekomen, dat is alles wat ik weet.’

Haar woorden bleven loodzwaar tussen hen in hangen.

Ze stond op en streek met haar handen over haar schort, alsof ze dat wat ze net had gezegd van zich af wilde vegen. Ze liep met een kaarsrechte rug naar de deur. Toen ze in de gang bleef staan, hing de zoom van haar lange, zwarte rok stil op de drempel. ‘Ik heb steeds gezegd dat jullie te veel

opgingen in die boeken over onbekende eilanden, en altijd maar bezig waren met die instrumenten. Nu is het tijd om het echte leven onder ogen te zien.’ Ze zuchtte. ‘Als de klokken morgenochtend negen stonden slaan, is er een openbare vergadering op de Geografische Sociëteit. Dan zullen we meer te horen krijgen.’

En toen liet ze hen alleen achter.

Die avond pakten ze de dekens van papa’s bed en kropen in de bibliotheek tussen de boeken en instrumenten. Papa’s stoel stond nog naast de open haard, op de plek waar hij voor het laatst had gezeten. Als ze alle twee hun best deden, zagen ze hem voor zich, hoe hij daar zat, met zijn hoofd in het kuiltje van het kussen, zijn bruine gezicht met sproeten, terwijl hij lachend naar hen keek en met zijn grote handen op de versleten leuning over de avonturen vertelde die hij had meegemaakt.

Heel lang zeiden ze niets. Arthur had papa altijd heel erg gemist als hij op reis was, maar nu hij wist dat hij nooit meer zou terugkomen, was het alsof zijn hart in tweeën was gebroken, en hun toekomst – de reizen die ze met z’n drieën zouden gaan maken, alle plaatsen in de Open die ze samen zouden bezoeken, hoe hij hun zou leren om te navigeren en de Violetta te besturen – alles was in één klap weg, alsof iemand een deur had dichtgeslagen.

‘Ik mis hem zo’, fluisterde Maud.

Het enige wat Arthur kon doen was zijn tranen wegslikken.

HOOFDSTUK 2

SLECHT EN NOG ERGER

'S Ochtends liep mevrouw Stroper met de tweeling door de straten van de binnenstad, op weg naar de grote koepel van de Geografische Sociëteit.

Maud en Arthur liepen zwijgend achter haar aan en probeerden nog steeds het verschrikkelijke nieuws te begrijpen dat ze de vorige dag te horen hadden gekregen. Arthurs ijzeren arm bungelde langs zijn zij en gaf bij elke stap een ritmische bons. Maud had op een vlak metalen plaatje, net boven zijn pols, een Helderstorm-mot gekrast, en dat wierp nu, terwijl ze door de straten liepen, een dansende schittering op de muren.

Net toen ze de hoek omgingen en de Geografische Sociëteit van Aamstad zagen, liet de klok van de wachttorenen de eerste van negen slagen horen. Op het plein stonden al heel veel mensen die langzaam in de richting van het sociëteitsgebouw liepen. Een paar mensen staarden naar Arthurs arm. Hij probeerde zich er niks van aan te trekken: ze staarden als hij zijn arm om had en als hij hem niet om had, staarden ze nog langer. Papa had altijd gezegd dat hij zich niet druk moest maken om wat andere mensen dachten, maar zonder zijn vader vond Arthur dat een stuk moeilijker.

Hij keek even naar een groep mensen die opgewonden rond de krantenkiosk van *Aamstads Handelsblad* stond. Hij ving een glimp op van de kop op de voorpagina.

**LAATSTE NIEUWS:
DODEN IN HET IJSSELZUIDEN.
WAT GEBEURDE ER ECHT?
SPECULATIES NEMEN TOE.**

Arthur wilde slikken, maar zijn keel zat op slot. Maud zag de krantenkop ook.

Mevrouw Stroper keek over haar schouder. 'Kom mee.' Ze bleef staan en even dacht Arthur dat ze iets aardigs wilde zeggen. Maar in plaats daarvan haalde ze een kam uit haar tas en gaf die aan hem. 'Mijn hemel, Arthur, haal een kam door je haar. Misschien vond je vader het niet erg dat je er zo

bij liep, maar je kunt je in het bijzijn van deze beschaafde mensen uit Aamstad niet vertonen terwijl je haar alle kanten op staat. En Maud, je had de jurk aan moeten trekken die ik voor je had klaargelegd, niet die rare zwabberbroek. Doe in elk geval je hemd in je broek. En jij ook, Arthur.' Ze maakte een afkeurend geluidje.

De tweeling liep achter haar aan de stenen trap op, langs de zware, openstaande versierde houten deuren. In de grote hal zagen ze indrukwekkende pilaren en aan de muren hingen landkaarten in vergulde lijsten, verlicht door schitterende kroonluchters. Standbeelden van ontdekkingsreizigers die roemrijke daden hadden verricht, keken vanaf de zijkanten op hen neer. En in de hoge hal rezen de stemmen op van de mensen uit Aamstad; ongeduldig en opgewonden. Toen Arthur het hoorde, had hij zin om te schreeuwen; hoe kon alles gewoon doorgaan terwijl zijn leven aan diggelen lag? Hij dwong zichzelf om rustig te blijven – hij moest dit aankunnen, als het niet voor hemzelf was, dan wel voor Maud. Maud staarde voor zich uit en Arthur wist dat zij hetzelfde dacht en dat ze hetzelfde deed, voor hem.

Langzaam kwamen ze vooruit, langs de deuren van het auditorium. Voor hen liepen de meest vooraanstaande families uit Aamstad: Jacobus Elzevier, vijf keer zo breed als zijn vrouw naast hem, gekleed in een chique fluwelen jas en een hoge hoed. Papa had gezegd dat de man zelf nooit iets bijzonders bereikt had en een luilekker leven leidde

dankzij de grote ontdekkingen van zijn overgrootmoeder. Arthur gluurde opzij, naar Evelien Acquafrieda; een kleine vrouw in een parelmoerblauw pak dat wel van de huid van een of ander exotisch zeedier leek te zijn gemaakt. Ze hield de familietraditie in ere: ze hield zich alleen bezig met de verkenning van de oceanen en weigerde de voordelen te omarmen van luchtschepen. Hilda Heuvelbes drong zich met haar neus in de lucht langs Maud. 'Excuseer me', zei ze, maar het klonk helemaal niet alsof ze om excuses vroeg. Ze was bijna een halve kop groter dan alle andere mensen in de ruimte, ook zonder haar dophoedje versierd met linten, en haar lange figuur paste bij de successen van haar familie, die de toppen van de hoogste bergen op het Eerste Continent had geclaimd.

In het auditorium waren de mensen druk in de weer om een zitplaats te bemachtigen, dus liepen mevrouw Stroper, Arthur en Maud snel naar een paar vrije stoelen aan de rechterkant. Niet lang daarna klonk er een bel en gingen de deuren dicht, voor de neuzen van de teleurgestelde bezoekers die er niet meer in pasten.

Op het podium gingen een paar mensen in een halve kring achter een tafel zitten. Arthur vroeg zich af wie het waren. Hij herkende er een paar; het waren de bestuursleden van de Geografische Sociëteit, maar anderen waren minder uitbundig gekleed en zagen er eenvoudiger uit. Madame Gelderich sloeg met een hamer op de tafel. Er klonk nog wat geschuifel en toen werd het stil. Eén vrouw trok vooral

Arthurs aandacht. Hij moest wel naar haar kijken. Haar schoonheid viel niet te ontkennen. Ze was van top tot teen in zachtroze kleren gehuld en op haar jasje droeg ze een opvallende zilveren broche in de vorm van een exotisch insect, zoals de libellen uit de Noordelijke Moerassen, maar dan groter. Misschien was het nagemaakt van een dier uit het tropische oosten. Hij had een foto van haar in het *Aamstads Handelsblad* gezien: Eudora Vervaan, lid van een van de beroemdste reizigersfamilies. Zij had de leiding gehad over de andere expeditie die de Zuidelijke Polaris had willen bereiken, net als zijn vader.

Madame Gelderich stond op. ‘Geachte leden van de Geografische Sociëteit en de vele... geïnteresseerde inwoners van Aamstad. Deze belangrijke bijeenkomst is georganiseerd om vast te stellen wat er de afgelopen tijd gebeurd is. De expeditie naar de Zuidelijke Polaris was bedoeld om erachter te komen wat zich op het zuidelijkste punt van het kompas bevindt, om onze kennis te vergroten van de geografie en de samenstelling van onze planeet. Niet alleen zijn deze doelen niet bereikt – volgens de berichten is de expeditie geëindigd in een catastrofe.’

Het gefluister verspreidde zich door het auditorium. Arthur en Maud gingen iets dichterbij elkaar zitten.

‘Mevrouw Vervaan, misschien wilt u namens het bestuur als eerste het woord nemen. Kunt u ons vertellen wat er precies is gebeurd?’

Eudora Vervaan stond op. Haar krachtige stem klonk helder en honingzoet en was overal in de zaal te horen. ‘We hadden het Tweede Continent bereikt en waren bij de Laatste Nederzetting. We landden met ons schip, de Victoria, om onze voorraden aan te vullen en uit te rusten voordat we bij het eerste ochtendlicht zouden vertrekken. Het was moeilijk om aan pek te komen, maar het lukte ons om net genoeg brandstof in te slaan voor de reis naar het Derde Continent en weer terug.’

Maud leunde naar Arthur toe en fluisterde: ‘Ze gaat toch niet vertellen dat ze op het Derde Continent zonder pek zaten?’

Arthur antwoordde niet. Papa rekende altijd precies uit hoeveel brandstof ze nodig hadden.

‘Het schip van Helderstorm, de Violetta, landde niet lang daarna bij de Laatste Nederzetting. We begroetten elkaar en aten samen rond het kampvuur. De sfeer was goed, als ontdekkingsreizigers onder elkaar, al waren we natuurlijk ook rivalen en wilden we allemaal als eerste de Zuidelijke Polaris bereiken. We wensten elkaar geluk en gingen slapen, want ieder van ons wilde van de mogelijkheid gebruikmaken om op krachten te komen voordat we aan de hachelijke tocht begonnen. We hadden geen idee dat dit de laatste keer zou zijn dat we Helderstorm en zijn bemanning in levenden lijve zagen.’

De mensen in het auditorium luisterden aandachtig naar haar woorden. Het was doodstil in de zaal. Arthur deed zijn

best om adem te blijven halen, maar een grote, donkere golf van verdriet spoelde over hem heen, drukte hem naar beneden en sleurde hem mee. Hij keek zoekend om zich heen, in de ijdele hoop dat zijn vader ergens in de zaal zou opduiken en dit alles één groot misverstand was.

‘Midden in de nacht werd ik wakker door het geluid van motoren. Het waren de motoren van de Violetta. Eerst dacht ik dat ze vertrokken omdat ze een voorsprong wilden hebben. Ik maakte me geen zorgen, want ik wist dat de Victoria het snelste schip was en dat we hen toch wel zouden inhalen.’ Mevrouw Vervaan aarzelde even en er verscheen een frons op haar voorhoofd. ‘Misschien moet mijn hoofdwerktuigkundige, de heer Klinket, vanaf hier verdergaan.’

Een man die verderop zat, kwam overeind en het geluid van zijn stoelpoten kraste door de zaal. Het was duidelijk dat hij minder ervaring had in het toespreken van een zaal vol mensen. Hij kuchte. Toen mompelde hij iets.

‘U moet wat harder praten, meneer Klinket’, zei madame Gelderich terwijl ze met haar hoofd schudde.

Meneer Klinket schraapte zijn keel. ‘Ik werd ook wakker van de motoren van de Violetta. Ik vermoedde dat mevrouw Vervaan nu ook wel snel zou willen vertrekken en ik besloot dus om de motoren alvast te controleren. Ik ging naar beneden, naar de machinekamers en de brandstoftanks, en ik wist niet wat ik zag.’ Hij liet een stilte vallen.

‘Wat zag u, meneer Klinket?’

Hij haalde zijn schouders op. 'Er was bijna niets meer.'
Het publiek hield geschrokken de adem in.

Madame Gelderich fronste. 'Meneer Klinket, kunt u dit toelichten?'

Hij schraapte zijn keel. 'Het luikgat naar buiten was opengebroken. Er zat een groot gat aan de onderkant waardoor ik de grond onder de Victoria kon zien. De pek was gestolen en de Violetta was vertrokken. De enige die verder op de Laatste Nederzetting aanwezig was, was de bewaker, en zij zou nooit in haar eentje in één nacht een hele voorraad pek uit het schip hebben kunnen halen. Ik bedoel, er woont daar in de omgeving bijna niemand. En bovendien hebben we haar ondervraagd, maar ze had een alibi. Ze was uitgenodigd om met de rest van de bemanning iets te komen drinken in de messroom van kapitein Vervaan.'

Madame Gelderich kneep haar ogen een beetje dicht en keek hem aan. 'Voor alle duidelijkheid, meneer Klinket, wilt u zeggen dat de voorraad gestolen is door de bemanning van Helderstorm?'

Hij knikte.

De mensen in de zaal keerden zich naar elkaar toe en begonnen allemaal tegelijk van gedachten te wisselen.

Maud pakte Arthurs hand vast.

'Dat zou papa nooit doen', zei Arthur. Zijn stem trilde.

Mevrouw Vervaan tilde haar hand op en het publiek werd weer stil. 'Misschien moet ik hier verdergaan.'

Een paar mensen die voor Arthur en Maud zaten, keken om. Ze tikten op de schouders van de mensen op de rij voor zich en zeiden iets. Al snel ging er een gefluister door de zaal en draaiden meer mensen hun hoofd om. Maud kneepte nog iets harder in zijn linkerhand en Arthur deed zijn best om de blikken te negeren en naar mevrouw Vervaan te luisteren.

‘We wilden onze droom om de Zuidelijke Polaris te bereiken niet zomaar opgeven, dus gebruikten we de laatste brandstof die we nog hadden om weer landinwaarts te gaan, op zoek naar nieuwe pek. We verloren kostbare tijd en we betaalden een hoge prijs. Toen zetten we onze reis voort, over de zee, waar het weer nog ruiger was dan de berichten hadden voorspeld. Daardoor liepen we nog meer vertraging op.

Eenmaal bij het Derde Continent aangekomen, staken we een groot, bevroren woud over. Daarachter zagen we hoge, puntige bergtoppen, te hoog voor de ballonnen van een luchtschip. We waren genoodzaakt om op een sneeuwvlakte te landen, vlak voor een uitgestrekt bevroren meer, omgeven door bergen, zover het oog reikte. Volgens onze berekeningen moest de Zuidelijke Polaris achter die bergen zijn. De enige manier om daar te komen was te voet.

We zagen dat het schip van kapitein Helderstorm een stuk verderop was geland. Ons vermoeden was dat een deel van hun bemanning vooruit was gegaan en dat de rest nog in het schip was, maar toen we bij de Violetta kwamen, bleek het

schip verlaten te zijn. Het leek wel of ze alles zomaar hadden achtergelaten. Overal lagen spullen en gereedschap. De brandstoftanks zaten nog bijna vol, veel voller dan ze zouden moeten zijn. Maar de bemanning was verdwenen.'

'Verdwenen?'

'Ja. Toen we beter keken, maakten we uit de chaos op dat er een verschrikkelijk gevecht had plaatsgevonden. En toen zagen we ze.'

'De bemanning?'

Eudora Vervaan schudde haar hoofd en keek naar de grond. Haar gezicht was wit geworden. 'Wat Helderstorm en zijn crew ook hadden gedaan, dit gunde ik niemand, en zeker niet mijn mede-ontdekkingsreizigers.'

'Ga verder.'

'We zagen sporen van dieren rond hun schip. Ik heb tijdens mijn reizen door de Open veel gezien, maar nog nooit zag ik zo iets. De afdrukken van de poten in de sneeuw waren enorm, minstens twee keer zo groot als een voetafdruk van een mens. Het was duidelijk dat de bemanning van Helderstorm door wilde beesten was aangevallen. We zagen bloedsporen in de sneeuw, maar verder helemaal niets. Ik ben bang dat niemand het heeft overleefd.'

Het was alsof Arthurs keel werd dichtgeknepen. Het was te afschuwelijk om aan te horen.

'Mevrouw Vervaan, heeft u deze wrede beesten zelf ook gezien?'

‘Ja.’ Ze gebaarde naar iemand aan de zijkant van het auditorium. ‘Het is de bemanning gelukt om er een te vangen.’ Het publiek hapte naar lucht. Twee mannen verdwenen achter het toneel en kwamen terug met iets wat leek op een stapel bontjassen. Arthur leunde naar voren en zag twee puntige uitsteeksels – de oren –, een grote zwarte neus en twee tanden die op dolken leken. Het was de vacht van een dier. Ze gooiden hem voor de leden van de Geografische Sociëteit op de tafel, en de geschrokken mensen in de zaal begonnen druk te praten.

Madame Gelderich liep om de vacht heen en bekeek hem aandachtig. ‘Dit beest moet groter zijn geweest dan een mens. Een mens zou niet eens tot aan zijn schouders komen.’

‘Inderdaad’, zei mevrouw Vervaan.

De hermelijn verborg zijn kop in de kraag van madame Gelderich.

‘Gaat u verder, mevrouw Vervaan.’

‘We wilden nog steeds proberen om over de bergen bij de Zuidelijke Polaris te komen, zodat deze rampspoed toch nog iets zou opleveren, maar we kwamen er al snel achter dat het bevroren meer onbegaanbaar was; het was plotseling gaan dooien en het ijs was erg onbetrouwbaar. We wisten niet of we de overkant wel zouden halen, laat staan of we nog veilig terug zouden kunnen keren. Het enige wat we in de verte zagen, waren bergen en het meer was te groot. We hadden niet genoeg uitrusting om te voet verder te gaan en na wat

we hadden meegemaakt, was het moreel van de bemanning laag.’

De bestuursleden knikten; ze waren het eens met haar beslissing.

‘We begonnen aan de terugreis, in de wetenschap dat we een nieuwe expeditie moesten ondernemen als de weersomstandigheden beter waren en we voldoende uitrusting bij ons hadden om de bergen over te steken.’ Eudora Vervaan liet haar hoofd zakken en ging zitten.

Madame Gelderich verschoof de papieren die voor haar lagen en stond op. ‘Dank u, mevrouw Vervaan. Is dit alles wat uw bemanning over de zaak te melden heeft?’ Ze wachtte even, maar de crew zweeg. ‘Het bestuur zal zich over deze zaak buigen en morgen met een uitspraak komen.’ Ze richtte zich tot het publiek. ‘Aangezien het geen van de schepen gelukt is om de Zuidelijke Polaris te bereiken, zal het bestuur ook vergaderen over de mogelijkheid om opnieuw geld beschikbaar te stellen voor een expeditie. Nog nooit heeft iemand deze onbegaanbare bergketen bedwongen, dus om een doorgang te vinden is een nieuwe verkenningsreis nodig. Ik ontvang graag een uitgebreid rapport van wat u daar heeft gezien, mevrouw Vervaan.’

Arthur hoorde een man verderop mompelen dat het hun verdiende loon was als Ernest Helderstorm en zijn crew zich niet aan de erecode hadden gehouden, en dat de natuur voor gerechtigheid had gezorgd. De vrouw naast hem zei dat dit

het bewijs was dat er in de wereld van ontdekkingsreizigers geen plek was voor nieuwkomers, en dat ze het aan de notabele families moesten overlaten.

De blikken van de mensen die naar hen keken, waren geen blikken van aardige mensen die zich zorgen maakten om twee kinderen die net hun vader hadden verloren. Het waren de blikken van mensen die in hen Ernest Helderstorm zagen, en hun oordeel over hem hadden ze al geveld.

HOOFDSTUK 3

CLAUSULE HONDERD- TWEËËNVIJFTIG

In de bibliotheek stond de tijd die middag stil. Als Arthur heel erg zijn best deed, kon hij alles vergeten wat er de laatste twee dagen was gebeurd, dan was het net alsof papa heel even naar de keuken was om honing uit de voorraadkast te pakken. Straks zou hij terugkomen met de zoete broodjes. Mevrouw Stroper had hen naar huis gebracht en was toen weggegaan. Ze moest een paar belangrijke dingen regelen, had ze gezegd.

Arthur pakte een boek uit de kast. *Ontdekkingsreizen in de Derde Eeuw*, en Maud ging vlak voor zijn ijzeren arm zitten. ‘Ik ga iets aan die vingers veranderen, en hij moet ook gepoetst worden. Je hebt ’m verwaarloosd’, zei ze zacht.

Een tijdlang zeiden ze geen van tweeën iets. Arthur las zonder dat de woorden tot hem doordrongen en Maud poetste zijn arm tot hij glinsterde als zonlicht op het water.

Arthur keek op. ‘Maud, we hebben elkaar nog, en we hebben het huis. Papa had een verzekering; hij heeft er vast voor gezorgd dat we niet in de problemen komen.’

Maar er waren wel problemen.

Later die dag hoorden ze de voordeur dichtslaan en klonken er zware stappen in de gang, die dichterbij kwamen. Maud keek Arthur fronsend aan.

Mevrouw Stroper deed de deur van de bibliotheek open. Naast haar stond een man in een keurig net pak, strak dichtgeknoopt rond zijn middel, en een overhemd met manchetten die papa overdreven ingewikkeld zou hebben gevonden. Ze pasten bij het zakdoekje dat uit zijn borstzak stak en de franjes van het sjaaltje om zijn nek, dat met een broche zat vastgespeld. Hij liep zonder dat zijn bovenlichaam bewoog, waardoor het wel leek of hij naar voren kwam drijven. Hij keek hen met een bloedserieuze blik aan en tikte tegen zijn hoed.

Arthur en Maud keken elkaar even aan.

De man pakte met beide handen Arthurs linkerhand vast en schudde hem. Zijn handen voelden koud aan en de rillingen liepen over Arthurs rug.

‘Bartelomeüs Schrikspiering’, zei hij, zonder dat er ook maar een spiertje in zijn gezicht bewoog.

Arthurs hand bleef koud aanvoelen.

‘Gaat u zitten, meneer Schrikspiering. Ik zal een kopje thee zetten’, zei mevrouw Stroper.

De man deed een stap opzij om een stoel bij de tafel vandaan te trekken, maar keek toen naar de stoel van Ernest Helderstorm en ging daarop zitten.

Maud liep zo rood aan dat Arthur bang was dat ze zou ontploffen.

Terwijl de man zijn koffertje op zijn schoot plaatste en er een stapel papieren uit haalde, bleef de tweeling voor hem staan. Nog voordat mevrouw Stroper terug was, zei hij: ‘Ik vertegenwoordig de verzekeringsmaatschappij waar jullie vader een polis heeft afgesloten voordat hij aan de expeditie naar de Zuidelijke Polaris begon. De levensverzekering die jullie vader heeft afgesloten, moest ervoor zorgen dat jullie het huis zouden krijgen, de inboedel en een groot geldbedrag, en ik geloof dat hij zijn notaris heeft laten vastleggen dat mevrouw Stroper in het geval van tegenspoed hier zou blijven om voor jullie te zorgen, tot aan jullie zestiende levensjaar.’

Arthur slaakte een zucht. Mevrouw Stroper kon hij nog wel verdragen, als ze maar in Huize Helderstorm mochten blijven.

‘Maar...’ Meneer Schrikspiering liet een stilte vallen. ‘Er staat een voorbehoud in de polis, clause honderdtweënvijftig.’

De vertegenwoordiger van de verzekeringsmaatschappij bladerde door de papieren en ging met zijn vinger naar beneden tot hij de informatie had gevonden. Ondertussen keken Arthur en Maud elkaar even aan.

Meneer Schrikspiering kuchte. 'Indien de erecode, zoals omschreven door de Geografische Sociëteit van Aamstad, geschonden wordt, vervalt deze verzekering en hebben we het recht om onmiddellijk beslag te leggen op alle bezittingen.'

'Maar er is nog niets besloten!' zei Maud.

'Het bestuur is vanmorgen tot een uitspraak gekomen en heeft met een meerderheid van stemmen de Helderstormcrew schuldig bevonden aan het stelen van brandstof van de Victoria. De erecode van ontdekkingsreizigers is dus inderdaad geschonden.'

Arthur trok wit weg en zijn benen werden heel zwaar. 'Maar dat kan niet waar zijn! We moeten met de notaris van onze vader spreken.'

'Niemand kan hier iets aan doen. Dit is de handtekening van jullie vader, op de verzekeringspolis. Het staat zwart-op-wit.'

'Maar hij wist dat hij de code nooit zou schenden, dus vond hij die clausule honderd-en-nog-wat niet belangrijk!' zei Arthur.

'Maar dat is ze dus wel.'

Op dat moment hoorden ze een nijldige klop op de voordeur.

‘Mevrouw Stroper doet wel open’, zei meneer Schrikspiering.

Even later klonken er nog meer voetstappen in de gang. Een horde mensen drong de kamer binnen, met grote kratten in hun handen.

De vreemden doorzochten de bibliotheek, stapelden boeken in de kratten, haalden schilderijen van de muren en spullen van de planken.

‘Dit mogen jullie niet doen!’ zei Arthur.

‘Ik ben bang van wel’, zei meneer Schrikspiering.

‘Afblijven!’ zei Maud, die haar gereedschapsriem stevig tegen haar borst drukte. ‘Die is van mijn moeder geweest. Jullie hebben het recht niet!’

Arthur had het gevoel dat hij verlamd was, maar toen een man met een krat vol boeken zijn exemplaar van *Vulkanische eilanden van het Noorden* van de tafel wilde pakken, schrok hij op. Ze pakten het boek tegelijkertijd vast en trokken alle twee, maar Arthur verloor zijn grip, en het enige wat hij vasthad was een losgescheurde bladzijde. De man keek hem kwaad aan en stopte het boek in zijn krat.

Toen pakte een andere man Arthurs ijzeren arm en zei iets tegen zijn collega over de opbrengst als ze hem om zouden smelten.

‘Heb het lef niet’, zei Maud. Ze hield de arm vast en keek om zich heen alsof ze de eerste de beste persoon die hem zou aanraken in elkaar zou slaan. ‘Dit is van mijn broer.’

Het was verschrikkelijk om toe te kijken hoe hun vaders spullen overhoop werden gehaald en in kratten werden gegooid. ‘We zorgen wel dat we alles terugkrijgen; we hebben het huis nog’, fluisterde Arthur tegen Maud.

Maar opeens stond meneer Schrikspiering naast hem. ‘Ik ben bang dat het huis ook onder “alle bezittingen” valt. Dit huis is niet langer eigendom van de familie Helderstorm.’

‘Waar moeten we dan naartoe? We wonen hier al ons hele leven!’ riep Maud.

‘Volgens mij is mevrouw Stroper nog steeds jullie voogd; jullie gaan met haar mee.’

Het enige wat ze konden doen, was hulpeloos toekijken hoe de wereld om hen heen werd afgebroken. Nadat alles en iedereen verdwenen was, zaten ze met z’n tweeën op de kale, houten vloer. Arthur voelde helemaal niks meer. Hij keek naar de bladzijde uit het boek, die hij nog altijd in zijn hand had. Het was de titelpagina, met sierlijke letters en een kleurrijke illustratie van de Helderstorm-mot, die op een van de vulkanische eilanden was ontdekt door hun vader: Ernest Helderstorm, de eerste ontdekkingsreiziger van de familie Helderstorm. Het was een reusachtige nachtvlinder, met schitterende rode en goudachtige, vlamme kleuren en lange voelsprietten bedekt met veertjes. De nachtvlinder wist op de een of andere manier te overleven in de barre omstandigheden van de vulkanen. Arthur vouwde de bladzijde op en stopte hem in het kleine vakje aan de bovenkant van zijn ijzeren arm.

De deur zwaaide open en mevrouw Stroper kwam binnen.
'Kom mee, ik heb niet de hele dag de tijd.'

'Waar gaan we wonen?' vroeg Maud.

'We? Hemel, ik weet dat er op papier staat dat ik jullie voogd ben, maar ik kan onmogelijk voor jullie zorgen!'

Hoe somber Arthur ook was geworden bij het idee dat mevrouw Stroper voor hen zou zorgen, ze was tenminste iemand die ze kenden. 'Maar meneer Schrikspiering zei dat we bij u zouden blijven.'

'Ik heb voor jullie allebei een tas ingepakt en iets voor jullie geregeld.'

Ze liepen achter haar aan naar de voordeur.

Buiten stond een zwarte koets klaar, met een paard ervoor. Hij reed dus niet op pek, zoals de nieuwe koetsen in de stad die een kleine motor hadden. Op de bok zaten een man en een vrouw, allebei in zwarte, versleten kleren. Ze deden aan twee grote kraaien denken.

Mevrouw Stroper duwde Arthur en Maud over de drempel naar buiten. 'Jullie hebben geluk gehad; ik heb twee mensen gevonden bij wie jullie per direct in dienst kunnen.'

'Maar, mevrouw Stroper, u heeft er niet bij gezegd dat...'
De blik van de vrouw ging naar Arthurs ijzeren arm, die hij met zijn linkerarm vasthield. Ze richtte zich tot de man naast haar. 'Meneer Bedelmans, ik weet niet of we... zoiets afstotelijks in huis kunnen nemen – hij zal 's ochtends mijn eetlust verpesten.'